

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Weis, Andreas Peter FRA: Lange, Julius Henrik (1877-12-22)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Weis, Andreas Peter FRA: Lange, Julius Henrik (1877-12-22)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 94. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000070.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL CAND. JUR. A. P. WEIS (i
Italien
).
Kbhvn., 22. Debr. 1877.

Kære Hassan!

Jeg mindes kun éngang tidligere at have hørt om en Tyrk i Rom, det var i Slutningen af det 15de Aarhundrede, da en elskværdig Fætter til Stortyrken holdtes i Vatikanet, saa vidt jeg husker: som Gissel, og gjorde stor Opsigt dernede. Jeg vil ønske, at du ogsaa maa blive indlogeret i Vatikanet og gøre nogen Opsigt, dog ikke altfor megen, da det kan være generende. Desuden var Stortyrken dengang en mere anset Person, end han er nu. Du skal ikke tale for højt om, at du i Grunden er Muselmand. Du er i det hele i en farlig Stilling. Da Italienerne nu engang ikke kunne lære, hvad Danmark er for noget, og i Grunden ikke nære nogen rigtig urokkelig Overbevisning om, at det overhovedet er noget, er det heller ikke uden Fare for dig at udgive dig for Dansk, selv om et saa fortvivlet Vovestykke skulde lykkes. Jeg mindes, at da jeg rigtig tydelig vilde forklare min Lærer i Italiensk i Florents (en Præst, Don Antonio Berretti, et stort Asen), hvor Danmark laa, opnaaede jeg intet andet ved mine vidtløftige Forklaringer, end at han tilsidst sagde i en Tone som en Mand, der endelig er kommet paa det klare med Tingen: »Ah, vicino al mare nero! — Hvis der derfor skulde være udflydt en Fordom i Italien om, at Danmark ligger ved det sorte Hav, vil du intet have opnaaet ved at gøre dig fra Tyrk til Dansk. En Høreller Messingparyk er den eneste Udvej. — Dog, bort med al Melankoli! Og dog! Hvorledes kan man vise Melankolien bort, naar Verdensordenens Fornuft staar i et tvivl-s. 95somt Lys? Og kan det kaldes en ordentlig Verdensorden, at Tilhørerne i Kunsthistorien rejse til Rom, medens Docenterne (eller lad mig kun sige ærligt og lige ud: Docenten — du véd, hvem jeg sigter til) blive hjemme. Kan det ikke — mildest talt — kaldes et Brud paa Autoritetens Princip? Er det ikke i Verdensordenens og Statens velforstaede Interesse, at Tilhørerne holdes saa dumme som muligt, for at Docentens Lys kan skinne desto klarere. Det er hans og ikke Tilhørernes Lys, som skal snydes ved en Romerrejse. Ellers kommer man kun ind paa vor Tids aldeles fordærvelige nivellerende Princip, der stræber efter at gøre alle lige kloge. Jeg haaber, at du vil indrømme mig, at jeg paa mine Forelæsninger har holdt mig fjern fra ethvert samfundsopløsende Forsøg paa at gøre mine Tilhørere klogere, end de var i Forvejen. Jeg vilde foragte ethvert Forsøg i den Retning.

Ellers Tak for dit Brev fra Verona. Den Plads i Brevet, som optages af en forfejlet fanatisk Udvikling af, hvorledes jeg udtaler Lyden xmyzl (eller hvad det var), kunde være bedre anvendt ved Forsøg paa at udtale dine Indtryk af Verona. Der var nok at tale om! Du svæver maaske i den Vildfarelse, at jeg føler mig hævet over, hvad du mener om Herlighederne i Italien. Vær overbevist om, at der er intet kærere for en rigtig Gourmand, end naar man taler til ham om Trøfler og Østers! Selv om jeg mener at være mere gourmet end du, saa er vi vel lige gode gourmands. Jeg haaber, at dit næste Brev gaar lidt mere ind paa det konkrete i Italiens Herligheder; jeg holder nok af at nyde mine Minder. Naar du gaar din Morgentur ud til Maria-Maggiore eller hvor det kan falde, saa smid dig plat ned paa Jorden og kys den; fortryd dine Synder og hils fra mig!

Venligst Hilsen til Jul og Nytaar fra min Hustru, mine Børn og mig. Jeg har været inde i Butikerne i Eftermiddag med min lille Pige. hendes vidt aabne Øjne omfavnede alle Dukkerne med ubegrænset Kærlighed; desværre faar hun kun én af dem.

Din Ven
Murad.